

SPECIAL:
INTEGRALE AANPAK
DAK- EN THUISLOOSHEID

LAARNE EN WICHELEN
DELEN HUN NOODWONINGEN

AANKLOPPEN
TOT ER WORDT
OPENGEDAAN

In gesprek: Beginnen voor het misloopt

Het begint bij wie nog een eigen woning heeft. Wat maakt het verschil vóór mensen hun woning verliezen? Collega Lynn neemt je mee doorheen het hele traject: van begeleiding aan de keukentafel tot, als het écht nodig is, een bed voor de nacht.

Samen werkt: Laarne en Wichelen delen hun noodwoningen

Wat gebeurt er als je plots zonder thuis zit? In Laarne en Wichelen bundelen lokale diensten en het CAW de krachten om mensen door een moeilijke periode te loodsen. Een verhaal over kwetsbaarheid, samenwerking en opnieuw perspectief vinden.

Colofon

Magis is het externe infomagazine van CAW Oost-Vlaanderen. Het blad verschijnt driemaandelijks.

Redactie: Geert Hillaert – Alain Slock
Peter Vercauteren – Noël Callebaut
Christine Bonheure (Magelaan)
Marco Baeten

Lay-out: One Advertising – www.one-advertising.be
Infographics en advertentie: Jamie Heyvaert
Foto's: istock en getuigenissen

Informatie in verband met abonnementen:
communicatie@cawoostvlaanderen.be

V.U. Geert Hillaert, CAW Oost-Vlaanderen vzw,
Visserij 153, 9000 Gent
Ondernemingsnummer 0508 774 601 - RPR Gent

Editoriaal

Stel je voor: je hebt geen plek meer die je thuis kunt noemen. Misschien slaap je tijdelijk bij iemand op de sofa, of beland je op straat. Waar klopt je dan aan? En wie wijst je de weg?

Wie dak- of thuisloos wordt, heeft zelden één probleem. Er zijn vaak zorgen over (mentale) gezondheid, schulden, werk ... En dus zijn er ook meerdere mensen en organisaties nodig om opnieuw houvast te vinden. Het OCMW, het CAW, woonmaatschappijen ...

Nieuws

De Warmste Week geeft ze een gezicht en een stem

Maureen Vanherberghen vertelt waarom De Warmste Week de mensen achter dak- en thuisloosheid een stem wil geven. En waarom samen het verschil maken begint bij luisteren.

Allemaal met hun eigen expertise en opdracht. Maar voor wie hulp nodig heeft, bestaan die grenzen niet.

Hoe zorgen we er dan voor dat al die losse eilandjes samen één geheel vormen? Dát is de rode draad doorheen dit magazine. Want een thuis vinden is méér dan een sleutel krijgen. Een thuis is een veilige plek, waar je mag blijven en opnieuw ademruimte vindt.

Daarom kijken we in dit nummer niet alleen naar wat er gebeurt wanneer iemand dak- of thuisloos is, maar ook naar wat eraan voorafgaat. Hoe kunnen we een uithuiszetting

voorkomen? Hoe maken we van noodwoningen een springplank? En hoe zorgen we ervoor dat mensen niet tussen de mazen van verschillende systemen vallen?

'Een warme thuis voor iedereen.' Dat is dit jaar het thema van De Warmste Week. Het klinkt als een droom, maar ook als een opdracht. Want niemand zou er alleen voor mogen staan wanneer het leven wankelt. Een thuis bestaat dan wel uit stenen, maar wordt gemaakt door mensen. Mensen die samenwerken, naar elkaar omkijken en niemand loslaten.

Misschien begint een integrale

VERDER IN DIT NUMMER:

9

Achter de schermen

Aankloppen tot er wordt opengedaan

10

SPECIAL:

integrale aanpak van dak- en thuisloosheid

Van losse eilandjes naar één continent

14

Dankzij

*Zonder Naam, Niet Zonder Hart:
170 jaar solidariteit in Gent*

15

Column: Opgeklopt

*Hoeveel ruimte heeft een mens nodig
om mens te kunnen zijn?*

aanpak van dak- en thuisloosheid dus wel hier: bij het besef dat achter elk dossier een mens schuilt. En dat we allemaal, zonder uitzondering, een plek verdienen waar we kunnen thuiskomen.

Veel leesplezier!

Geert Hillaert
Algemeen directeur
CAW Oost-Vlaanderen
geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

Beginnen voor het misloopt

Bij dak- en thuisloosheid denken we meestal aan een bed in een opvangcentrum. Het CAW begint het liefst veel vroeger: bij mensen die nog een eigen woning hebben. Iedereen komt binnen via het onthaal, maar wat daarop volgt verschilt sterk. Lynn Lemmens, themaverantwoordelijke dak- en thuisloosheid, loopt het hulpcontinuüm met ons af, van begeleiding aan huis tot een bed voor vannacht.

Het begint aan de keukentafel

“Ik vind het moeilijk om alleen te wonen. Kom jij mij eens helpen, want anders krijg ik problemen.” Met zo’n vraag start ambulante woonbegeleiding: een begeleider die bij mensen thuis aan tafel aanschuift. Ze wonen nog in hun eigen woning, maar hebben hulp nodig bij de huur, de papieren of het huishouden.

In het begin ziet de begeleider de cliënt wekelijks. Die tijd gaat vooral naar vertrouwen winnen: samen de post openen en een moeilijke brief ontcijferen. Daarna kan

het rustiger. “Een begeleiding is zo kort als mogelijk, zo lang als nodig”, zegt Lynn. Zijn er schulden of weegt het psychisch te zwaar, dan komen budgethulp, het OCMW of een psycholoog van het CAW erbij. Het is de meest preventieve hulp die het CAW heeft.

Binnenkomen doe je via het onthaal

Wie aanklopt bij het CAW komt eerst bij het volwassenenonthaal of het jongerenonthaal van het JAC terecht. Daar zit iemand die luistert. Wat is de vraag, en waar zit het vast? Soms volstaan een paar gesprekken, soms volgt een doorverwijzing.

Meteen wordt gewogen hoe zwaar de nood is.

“We proberen in te schatten of iemand binnen het jaar verder kan zonder begeleiding, of dat er iets anders nodig is.” Want niet elke vraag hoort thuis bij het CAW: wie gespecialiseerde zorg nodig heeft, bijvoorbeeld via het VAPH, is elders beter geholpen.

Als wonen niet meer lukt

Wie zijn woning kwijt is, kan terecht in een opvang-

centrum, maar niet iedereen. “Mensen die zeggen: ‘Ik ben dakloos en ik heb enkel een woning nodig’, helpen we op weg met tips en informatie,

maar we leiden hen niet toe naar opvang.” Wie ook moet werken aan woonvaardigheden, zoals facturen die blijven liggen of burens die klagen, is er wel op zijn plaats. Iedereen krijgt er een eigen studio of kamer, bij groepswonen is er een gedeelde keuken.

Het CAW mikt op negen maanden, maar vaak wordt het een jaar of meer. De huurmarkt zit muurvast: “Als een eigenaar kan kiezen uit vijftig kandidaten, dan is de keuze snel gemaakt.”

De cliënt houdt zelf de regie, al zijn er grenzen: wie geen begeleiding meer wil, kan niet in de opvang blijven. Veel mensen zijn al zo vaak tegen een muur gebotst dat ze de hulpverlening niet meer vertrouwen. “Wat ga jij nu doen dat een ander nog niet geprobeerd heeft?” Daar bijten begeleiders zich doorheen. En loopt het toch vast, dan blijft de deur op een kier: “Als je later opnieuw hulp wil, kun je opnieuw bij ons terecht.”

Een bed voor vannacht

Wie vannacht geen slaapplek heeft, kan terecht in de noodopvang. In verschillende regio's leggen lokale besturen hun noodwoningen samen in één netwerk, over de gemeentegrenzen heen. Meestal gaat het om enkele dagen, en toch komt er meteen een woonbegeleider bij. “We bieden nooit zomaar een kamer aan. Er is altijd iemand die mee nadent: hoe ben je hier terechtgekomen, en wat is de volgende stap?”

***“We bieden nooit zomaar een kamer aan.
Er is altijd iemand die mee nadent.”***

Daarnaast is er nachtopvang, voor mensen met een zwaarder profiel. Ze slapen er niet in grote zalen, maar per twee of drie. “Verwar dit niet met het crisisteam, dat mikt niet op een bed, maar op het ontmijnen van een crisis, bij een zware ruzie thuis”, legt Lynn uit.

Drie maanden op de lijst

Voor opvang is de wachttijd gemiddeld drie maanden. Het CAW spreekt daarom liever van instroomlijst dan van wachtlijst: wie erop staat, wordt opgevolgd en gebeld zodra er een plaats vrijkomt. En zit de lijst vol, dan zoeken hulpverleners toch samen met de cliënt

Lynn Lemmens

naar wat wél nog kan.

Ondertussen worden de problemen zwaarder en lopen wachtlijsten overal op, ook in de geestelijke gezondheidszorg. Zelfs de begeleiding aan huis staat onder druk, omdat er nog andere verplichtingen vastliggen. Toch zit het grootste knelpunt volgens Lynn buiten de hulpverlening: dakloosheid wordt nog steeds te vaak gezien als individuele schuld, terwijl het een collectief gegeven is.

Laarne en Wichelen delen hun noodwoningen

Wie zijn huis uit moet, kan niet zomaar meteen ergens terecht. In Laarne en Wichelen wachten er zes, binnenkort zelfs zeven noodwoningen op mensen die geen andere uitweg meer hebben. Sinds vorig jaar slaan beide gemeenten de handen in elkaar en schakelen ze het CAW in voor de woonbegeleiding, zodat mensen zo snel mogelijk weer op eigen benen staan.

Tussen crisis en een nieuw huis

De realiteit is complex. De huurprijzen liggen hoog, het aanbod is klein, en huisbazen kunnen kiezen wie ze binnenlaten. Grote gezinnen, mensen die de taal niet spreken of een uitkering ontvangen komen daardoor moeilijker aan bod. Voor elke betaalbare woning staat er een lange rij kandidaten klaar.

Wie uiteindelijk in een noodwoning belandt, heeft meestal al een lang parcours achter de rug. "Het zijn de meest kwetsbare mensen die in een noodwoning terechtkomen," zeggen Nadine Van Speybrouck en

Nancy Scheire, diensthoofden van de sociale dienst van respectievelijk Wichelen en Laarne. Vaak gaat het om een multiproblematiek, waarbij het gebrek aan een woning maar één stuk van het verhaal is.

Niet iedereen komt in aanmerking: mensen met een acute medicatie-, alcohol- of drugsproblematiek vallen in principe buiten de criteria. Voor hen is gespecialiseerde hulp nodig rond hun verslavingsproblematiek. Voor wie wél in een noodwoning terechtkomt, is intensieve opvolging nodig. En dat is meer dan een kleine sociale dienst, naast alle andere dossiers, kan bieden. Daarom wordt precies dat stuk uitbesteed aan het CAW: "Zij kunnen zoveel meer bieden op het vlak van woonbegeleiding dan wij zelf met ons personeel en onze middelen."

Krachten bundelen, sneller doorstromen

"Vroeger hadden we een samenwerking met Wetteren om de noodwoningen te delen, maar iedereen deed zijn eigen woonbegeleiding. Nu werken we voor de woonbegeleiding samen met het CAW", vertelt Nancy, "en

Nancy Scheire en Nadine Van Speybrouck

dat is echt een meerwaarde voor onze dienst.”

Wie in een noodwoning trok, kreeg begeleiding van de eigen, allround sociale dienst, een dienst met een almaar grotere werklust vanuit de overheid. Dat liep vaak mank: de wekelijkse opvolging haperde, en de zoektocht naar een nieuwe woning schoot er dikwijls bij in, waar mensen net het meeste hulp bij nodig hebben.

Daarom werd ervoor gekozen de krachten te bundelen. Laarne en Wichelen klopten aan bij het CAW voor de woonbegeleiding en brachten samen zes noodwoningen in, drie per gemeente. Binnenkort komt daar een zevende woning bij van het CAW zelf. De samenwerking loopt sinds april 2025. Na een positief geëvalueerde proefperiode van een jaar werd intussen een contract ondertekend tot 2029.

Concreet betekent dat: mensen krijgen vanaf dag één iemand die met hen mee zoekt naar een eigen stek, mee naar bezichtigingen gaat, helpt bij een huurwaarborg of allerhande administratie. Gemiddeld verblijft iemand zo'n vijf maanden in een noodwoning, al hangt dat sterk af van wie er woont. Nancy geeft een voorbeeld: iemand die tijdelijk nood heeft aan een dak na een relatiebreuk, maar verder zelfredzaam is, stroomt veel sneller door dan iemand zonder werk, zonder taalkennis, met een

gezin met kinderen. Door de krappe woningmarkt duurt het dit jaar overigens langer dan verhoopt.

Twee snelheden, één doel

De samenwerking met het CAW verloopt heel goed, al botst het soms. Het OCMW moet zich houden aan strikte regels en wettelijke termijnen. Dat legt veel druk op de medewerkers, want er komen steeds nieuwe taken bij en de regels veranderen vaak. Die context bepaalt mee hoe de begeleiding en het plan van aanpak met de cliënt eruitzien. Het CAW werkt vrijer en volgt meer het tempo van de cliënt.

“Je moet durven communiceren over elkaars verwachtingen,” klinkt het. “Zowel op dossierniveau als in de stuurgroep moet je durven benoemen waar het knelt.” Tussentijdse evaluaties en bijsturingen houden de samenwerking scherp.

Voor andere besturen die een netwerk van nood-en/of doorgangswoningen willen opzetten is dat meteen de belangrijkste les: zoek een gemeente met een gelijkaardige aanpak en schaal, maak van bij het begin duidelijke afspraken, en bouw structureel overleg in. Zo ontstaat een meerwaarde voor alle partners, en een breder vangnet voor wie het kwetsbaarst is.

De Warmste Week geeft ze een gezicht en een stem

Een man in een slaapzak op de stoep: dat is het beeld dat velen bij dakloosheid voor ogen hebben. De werkelijkheid is veel breder. "Een warme thuis voor iedereen" is dit jaar het thema van De Warmste Week van VRT, en MNM-presentatrice Maureen Vanherberghen is een van de boegbeelden. "Een dak boven je hoofd is de basis", zegt ze, "maar lang niet iedereen heeft dat."

Wat een warme thuis precies is, vult iedereen anders in. "Toch is één ding duidelijk", zegt Maureen. "Het is een plek waar je je veilig voelt, waar er respect is voor wie je bent, en waar liefde en geborgenheid zijn, op welke manier dan ook." Het thema raakt mensen meteen: iedereen kan er zich iets bij voorstellen.

Maar achter dat warme woord schuilt een harde realiteit. Meer dan 6.000 kinderen en jongeren hebben in ons land geen dak boven hun hoofd, en 1.300 staan op de wachtlijst voor pleegzorg. "En dat is nog maar een kleine groep", zegt Maureen. "We zijn nochtans een welvarend land." Dakloosheid heeft veel gezichten: een moeder die thuis heeft moeten vluchten, mensen die na een oorlog hier aankomen zonder huis, jongeren die van zetel tot zetel surfen om niet buiten te slapen. Soms is het zelfs iemand met werk, maar zonder vast adres. Vaak blijft die dakloosheid onzichtbaar, achter een logeerbank of een tijdelijk adres.

De Warmste Week draait om het woord samen. Sociale organisaties zoals het CAW zijn daarin onmisbaar. "Neem het middenveld weg en je krijgt een koude maatschappij", zegt Maureen. "We vormen met zijn allen een kaartenhuis: stort één huisje in, dan storten we allemaal in."

Wat ze vooral hoopt? Dat de mensen achter de cijfers een gezicht en een stem krijgen. Daarom geeft De Warmste Week het woord aan wie het zelf meemaakt, soms anoniem. "Je hoort hun verhaal uit de eerste bron en dat doet je beseffen dat niet iedereen gelijke kansen heeft. Net daarom is radio zo krachtig: een stem die je 's ochtends in de auto hoort, blijft de hele dag hangen."

Spreeken verlaagt bovendien de drempel: "We krijgen altijd ontzettend veel mensen aan de lijn die spontaan hun verhaal delen." En als wat ze uitzenden ooit doorsijpelt naar het beleid, al is dat "een traag schip", des te beter. Tot dan telt elke warme daad. "Kom gerust een halve dag meehelpen aan ons project 1, dat we nog moeten kiezen, en dan voel je waar het echt om draait. Of zet zelf een actie op, het CAW is daarvoor een uitgelezen partner."

Want uiteindelijk draait alles om één eenvoudige overtuiging: iedereen verdient een plek om thuis te komen.

*De ambassadeurs van De Warmste Week: Hakim Chatar, Maureen Vanherberghen en Wannes Lacroix
"Een stem die je 's ochtends hoort, blijft de hele dag hangen."*

Meer info:
dewarmsteweek.be

Aankloppen tot er wordt opengedaan

Een dreigende uithuiszetting begint vaak met een brief die niemand opent. Wist je dat amper 6 procent van de huurders opdaagt bij de vrederechter? De rest wordt veroordeeld zonder overleg of afbetalingsplan. In regio Dendermonde slaan DDS, het CAW, de OCMW's, Eerstelijnszone Dender, de sociale woonmaatschappijen en vrederechters de handen in elkaar om het tij te keren.

"Ik sta zelf niet in het veld", zegt Liesbeth Martens, adviseur lokaal woonbeleid bij DDS, "maar focus me op het versterken van het netwerk." Om voor de regio een woonzekerheidsplan te schrijven startte ze de samenwerking rond dak- en thuisloosheid opnieuw op, samen met het CAW, de OCMW's, de Eerstelijnszone Dender en het Departement Zorg. "Breng je mensen samen, dan win je tijd en kracht."

Wat merkt de vrederechter ervan?

"Ingevolge de tussenkomst van CAW zijn huurders veel vaker zelf aanwezig op de zitting waarop over hun huursituatie wordt beslist. Dit laat mij toe om ook met de huurder, en dus niet alleen met de verhuurder, in gesprek te gaan. Dat maakt een reëel verschil."

Koen D'Hondt, Vrederechter Dendermonde

Tijdens de eerste overlegssamenkomst op 31 maart schoven de vrederechters mee aan, met een eerste kleine maar belangrijke quick-win. Tot dan stelde het vredegerecht van Dendermonde de OCMW's van Dendermonde, Lebbeke en Buggenhout enkel per brief in kennis van een opgestart huur dossier. Voortaan gebeurt dat digitaal. De OCMW's en het CAW hebben daardoor een week extra om iemand te bereiken.

Liesbeth Martens

De echte ommekeer komt van de aanklappende werking van het CAW in Dendermonde. Omdat een brief van het OCMW vaak ongelezen blijft, gaat een CAW-medewerker langs tot er contact is. Zo geraken steeds meer mensen tóch bij de vrederechter. Die kan dan echt met hen praten, in plaats van te beslissen zonder dat ze aanwezig zijn.

Even belangrijk is er op tijd bij te zijn. DDS heeft een ploeg woningcontroleurs en werkt nauw samen met de wijkagenten. "Een wijkagent die zijn buurt écht kent, is goud waard." Wie mensen rustig en geduldig benadert, ziet vaak dat ze na een tijd zelf om hulp vragen. "Preventie geen kost, maar een opbrengst", stelt Liesbeth.

Wist je dat...?

De aanklappende werking van het CAW bereikt bijna 90% van de mensen, 80% stapt in een traject.

Van losse eilandjes naar één continent

Wie dakloos wordt, klopt zelden bij één deur aan. Er is het OCMW, het CAW, de woonmaatschappij, de geestelijke gezondheidszorg, soms schuldbemiddeling. Elk doet zijn werk, maar al te vaak naast elkaar. Saskia Aerts (SAM, steunpunt Mens en Samenleving) en Birger Blancke (CAW Oost-Vlaanderen) werken aan hetzelfde: die losse eilandjes verbinden.

Herkennen jullie dat beeld van losse eilandjes?

Birger: Thuisloosheid raakt verschillende levensdomeinen: wonen, welzijn, geestelijke gezondheid, werk en inkomen. Maar voor mensen zelf bestaat die opdeling niet. De eilandjes zijn voor mij niet de organisaties - elke partner heeft zijn eigen expertise, en dat is een sterkte. Het wordt pas een probleem als die expertise onvoldoende op elkaar aansluit. Dan krijgt iemand hulp uit verschillende hoeken, maar ontbreekt het overzicht. Net daarom is geïntegreerd samenwerken zo belangrijk.

Saskia: Ook op beleidsniveau zijn er eilandjes: zijn de openingsuren van het OCMW afgestemd op die van het inloopcentrum of het CAW? Tussen de diensten moet een brug komen, ook binnen een gemeente, want soms werken woon- en sociale diensten amper samen. Een pluspunt: op Vlaams niveau lijken Wonen en Welzijn elkaar steeds meer te vinden.

Welk hardnekkig misverstand willen jullie al meteen rechtzetten?

Saskia: Dat mensen die dak- en thuisloos zijn zorg weigeren. Ik krijg het woord 'zorgmijder', of nog erger 'zorgweigeraar', nauwelijks over mijn lippen. Die mensen hebben gewoon nooit iets gevonden dat bij hun noden past. Vaak hebben ze een hele geschiedenis in de zorg, met soms slechte ervaringen. Of ze raken er niet binnen: ze spreken de taal niet, hebben geen verblijfsdocumenten, of een hond die niet mee mag. Ze worden geweigerd, eerder dan dat ze weigeren. Niemand wil langdurig op straat leven.

Birger: Thuisloosheid is ook geen individuele keuze. Het ontstaat bijna altijd door een samenspel van factoren. Een tweede cliché: dat je dak- thuisloosheid reduceert tot iemand die op straat leeft. Ook mensen in onzekere woonsituaties en sofaslapers zijn thuisloos. Net deze groep is soms moeilijk in beeld te krijgen.

Saskia: Ik vind 'sofaslaper' trouwens een veel te vrolijk woord. Vaak moeten die mensen er diensten voor teruggeven: seks, drugs. Soms mogen ze er slapen, maar er overdag niet zijn. Je zou verschieten hoeveel misbruik ze meemaken.

En de cijfers stijgen?

Birger: Absoluut. De druk op de woningmarkt speelt daarin een grote rol: worden betaalbare woningen schaars, dan stijgt het risico op dak- en thuisloosheid. Dat toont weer

hoe nauw woon- en welzijnsbeleid samenhangen. Ons succes blijkt niet alleen uit hoeveel mensen we opvangen, maar vooral ook uit hoeveel mensen we uit dak- en thuisloosheid kunnen houden. Daar ligt de grootste maatschappelijke winst.

Saskia: Elke wetswijziging heeft gevolgen. Hoe strenger de leefloonwetgeving, hoe meer mensen hun woning niet meer kunnen betalen. Hoe strenger het asiel- en migratiebeleid, hoe meer mensen op straat belanden. We zijn dakloosheid aan het creëren.

Welk puzzelstukje wordt het vaakst vergeten?

Saskia: Wonen. Dat is de basis, en daarom is samenwerking met de woonmaatschappijen zo belangrijk. Zijn er geen woningen, dan wordt het veel moeilijker om iemand te ondersteunen. Lang zag men dakloosheid als een welzijnsprobleem: verslaving, psychische problemen. Maar het echte probleem is dat mensen die dak- en thuisloos zijn geen woning hebben, en dat velen te weinig inkomen hebben om de huidige huurprijzen te kunnen betalen.

Birger: In Brussel heb ik gezien wat schaarste doet. Zelfs de sterkste methodieken botsen op hun grenzen als er te weinig woningen zijn, en dan komt ook de samenwerking onder druk. Daarom blijft investeren in betaalbare woningen een absolute basisvoorwaarde.

Als er te weinig woningen zijn, wat lost samenwerken dan eigenlijk op?

Birger: Samenwerking is geen alternatief voor woonbeleid, maar zonder samenwerking rendeert een goed woonbeleid wel minder.

Saskia: Soms levert samenwerking wél nieuw aanbod op. Een netwerk van solidaire verhuurders op de private markt opzetten bijvoorbeeld is veel efficiënter, dan met elke eigenaar apart onderhandelen. En ook het woningtekort signaleer je beter samen, gestaafd met de dak- en thuislozentellingen.

Hoe breng je al die partijen samen?

Saskia: We proberen lokale besturen samen een dak- en thuislozenbeleid te laten uittekenen, met OCMW's, CAW's, woonmaatschappijen en armoedeorganisaties. Bovenlokaal, want dakloosheid stopt niet aan gemeentegrenzen, en een kleine gemeente heeft zelden de middelen om dat alleen te doen.

Saskia Aerts

Birger: Het CAW bouwt met lokale besturen aan structurele afspraken of convenanten, bijvoorbeeld rond preventie van uithuiszetting, noodwoningen of nachtopvang. Zo hangt ondersteuning niet af van toevallige contacten, maar wordt ze duurzaam georganiseerd.

Wat is het verschil tussen overleggen en écht geïntegreerd werken?

Saskia: Overleg is vaak ad hoc: bij een probleem gaan

we even samen zitten. Bij geïntegreerd werken liggen de afspraken vast en is er een plan. Welke informatie delen we, hoe koppelen we terug, wie is aanspreekpunt?

Birger: En dan zitten de juiste partners aan tafel, vanuit dezelfde doelstelling. Anders vertrek je weer vanuit je eigen visie.

Saskia: Housing First-teams zijn daar mooie voorbeelden van, en de intersectorale teams voor dak- en thuisloze jongvolwassenen, met de GGZ en de jeugdhulp erbij. Wie meerdere problemen tegelijk heeft, heeft nu eenmaal meerdere soorten hulp nodig.

Loopt dat altijd goed?

Saskia: Nee. Sommige cliënten spelen de begeleiders van een multidisciplinair team tegen elkaar uit. Dat gebeurt als hulpverleners onvoldoende afgestemd zijn.

Birger: Je moet over de grenzen van je eigen organisatie kijken. Elke organisatie heeft sterke punten, maar wat jij doet is niet de enige juiste manier en je hoeft niet alle antwoorden te hebben. Net die bereidheid om elkaars expertise te erkennen maakt geïntegreerd werken sterker. Makkelijk is het niet, en er moeten ook voldoende middelen tegenover staan.

Kan het CAW mensen aan een woning helpen?

Birger: Wij zitten in de toewijzingsraad van de verschillende woonmaatschappijen. In bijvoorbeeld Gent is een aantal tickets voorbehouden voor onze doelgroep. Krijgt iemand een woning via versnelde toewijzing, dan begeleiden wij die een jaar, om de overgang vlot te laten verlopen. De wachtlijsten zijn echter groot en amper 6 procent van de Vlaamse woningmarkt is sociaal wonen. Het aanbod is dus beperkt, zeker voor onze doelgroep.

Hoe ziet dat continent er over vijf jaar idealiter uit?

Birger: Ik hoop dat samenwerking tegen dan de vanzelfsprekende manier van werken is. Dat we beleid blijven bouwen op data, praktijkervaring en wetenschappelijke inzichten, en dat die kennis ook echt leidt tot betere ondersteuning: een netwerk waarin iedereen vanuit zijn eigen expertise bijdraagt aan hetzelfde doel.

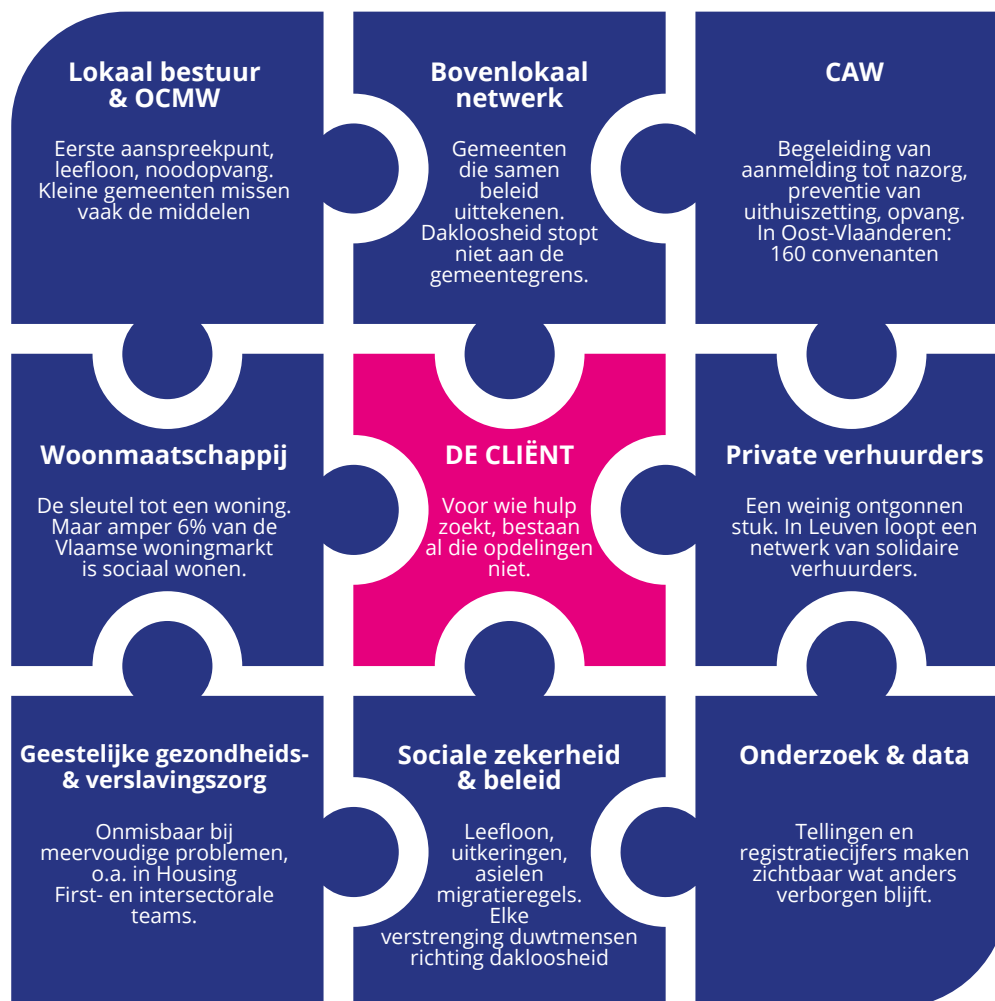

Birger Blancke

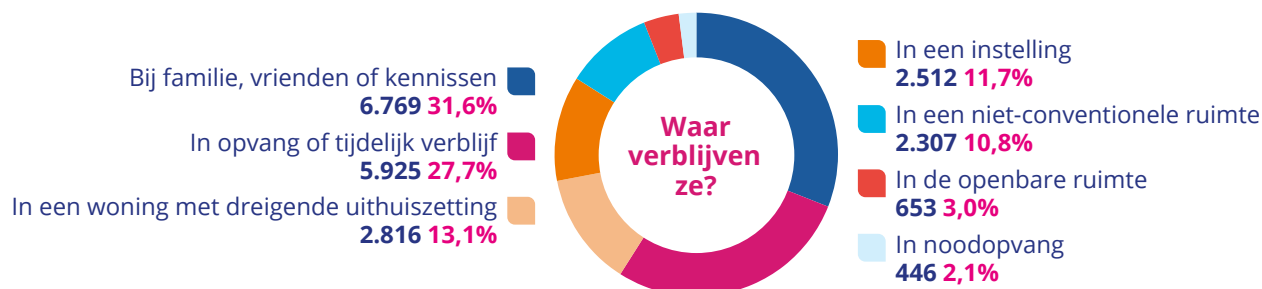
Saskia: Samenwerken verbetert de situatie van thuisloze mensen echt, en daar zien we mooie voorbeelden van. In dat over de muur kijken hebben we een enorme stap gezet van eilandjes naar continent.

De puzzel: wie doet welk stuk?

Geen enkel stukje lost dak- en thuisloosheid alleen op. Pas als ze in elkaar klikken, ontstaat er een continent.

Over hoeveel mensen gaat het? 21.428 mensen zijn in Vlaanderen dak- of thuisloos
 14.822 volwassenen en 6.606 kinderen, bijna een derde is minderjarig

Slechts 1 op 20 slaapt op straat of in de noodopvang. De rest blijft grotendeels onzichtbaar.

Zonder Naam, Niet Zonder Hart: 170 jaar solidariteit in Gent

“Wie geen naam heeft, heeft daarom nog geen verloren hart.” Dat is al meer dan anderhalve eeuw de filosofie van de Gentse vereniging Zonder Naam Niet Zonder Hart. Wat in 1855 begon als een discreet initiatief van enkele burgers die mensen in armoede wilden helpen, groeide uit tot een van de oudste liefdadigheidsorganisaties van Vlaanderen. Vandaag staat de vereniging onder leiding van voorzitter Jean Bouckaert, die de historische missie met overtuiging verderzet.

Hulp waar ze het hardst nodig is

Volgens Jean Bouckaert blijft de kern van de werking onveranderd: mensen ondersteunen die tussen de mazen van het sociale vangnet dreigen te vallen. Zonder Naam Niet Zonder Hart (ZNNZH) richt zich daarbij vooral op gezinnen, alleenstaanden, ouderen en jongeren die in acute financiële of sociale moeilijkheden verkeren. De organisatie werkt bewust lokaal en concentreert haar hulp op de Gentse regio. Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt naar afkomst, levensbeschouwing of politieke overtuiging.

De vereniging verstrekt niet zomaar financiële steun. Elke aanvraag wordt zorgvuldig onderzocht en gebeurt via professionele partners uit het welzijnswerk. Op die manier wil men ervoor zorgen dat de middelen terecht komen bij mensen die ze écht nodig hebben én die bereid zijn stappen te zetten om hun situatie te verbeteren.

Nauwe samenwerking met CAW Oost-Vlaanderen

Een van de belangrijkste partners van ZNNZH is **CAW Oost-Vlaanderen**. CAW Oost-Vlaanderen begeleidt

jaarlijks duizenden Oost-Vlamingen met vragen rond wonen, schulden, welzijn, relaties en maatschappelijke kwetsbaarheid. Via deze samenwerking kunnen hulpverleners concrete dossiers aanbrengen waarbij een beperkte financiële tussenkomst een groot verschil maakt.

Bouckaert benadrukt dat deze samenwerking essentieel is. Hulpverleners kennen de situaties van cliënten van dichtbij en kunnen daardoor gericht aangeven waar extra ondersteuning nodig is. Zo wordt liefdadigheid geen vrijblijvende gift, maar een instrument dat mensen opnieuw perspectief kan bieden.

33.835 euro aan hulp in 2025

Dat engagement vertaalt zich ook in cijfers. In **2025** besteedde ZNNZH **33.835 euro aan liefdadigheid en individuele ondersteuning**. Achter dat bedrag schuilen tientallen verhalen van mensen die dankzij een tussenkomst opnieuw ademruimte kregen: een onverwachte factuur die betaald kon worden, een noodzakelijke aankoop voor een gezin, een tijdelijke ondersteuning om een moeilijke periode te overbruggen.

Voor Bouckaert zijn die bedragen belangrijk, maar niet het belangrijkste. *“Het gaat uiteindelijk om mensen,”* klinkt het. *“Achter elke aanvraag zit een verhaal, een gezin of een persoon die even hulp nodig heeft om weer vooruit te kunnen.”*

Meer info over ZNNZH?:

www.zondernaamnietzonderhart.be

CAW Oost-Vlaanderen: samen sterker in welzijn

Een vraag over wonen, relaties, financiën, administratie, geweld, verlies of persoonlijke zorgen? Ons CAW luistert, denkt mee en biedt **professionele ondersteuning op maat**.

Als Centrum voor Algemeen Welzijnswerk helpen we kinderen, jongeren, volwassenen en ouderen met uiteenlopende welzijnsvragen. We willen mensen versterken en opnieuw perspectief bieden. Met bijzondere aandacht voor wie zich in een kwetsbare situatie bevindt.

Onze hulpverlening is **toegankelijk, vertrouwelijk en discreet**. We werken vanuit de kracht van mensen en hun omgeving, en doen dat samen met tal van partners.

Ons CAW telt ongeveer 650 medewerkers en biedt jaarlijks ondersteuning aan 24.500 mensen. We zijn actief op diverse locaties in de provincie en staan klaar voor iedereen die ondersteuning nodig heeft.

Meer info: www.caw.be // Contact: 09 265 89 20

Steun projecten van CAW Oost-Vlaanderen met je giften via www.cawoostvlaanderen.koalect.com
Voor donaties vanaf 40 euro ontvang je een fiscaal attest, goed voor een belastingvermindering van 30%. Een gift van 50 euro kost je daardoor uiteindelijk 35 euro.

DIRECTIE

GEERT HILLAERT /

Algemeen directeur >> geerthillaert@cawoostvlaanderen.be

ALAIN SLOCK /

Inhoudelijk directeur >> alainslock@cawoostvlaanderen.be

BESTUURSORGaan

Kris Coenegrachts (voorzitter), Charlotte Colman, Gerry Van de Steene, Guido van de Pontseele, Kathelijne Winderickx, Kathleen Van Haute, Mark Block, Sara Goossens, Thomas Vervaet

DANKZIJ: JOU!

HOEVEEL RUIMTE HEEFT EEN MENS NODIG OM MENS TE KUNNEN ZIJN?

Misschien minder dan we denken. Wat muren, een deur die dicht kan, een plek waar je je jas ophangt en je zorgen even laat zakken. Een adres waar je niet alleen woont, maar waar je ook mag blijven. Achter de statistieken over woningprijzen en wachtlijsten schuilt echter een fundamentele kwestie: wie mag er nog thuis komen?

Bij CAW Oost-Vlaanderen ontmoeten we mensen die hun huur niet kunnen betalen, jongeren die nergens terecht kunnen, alleenstaande ouders die maandenlang zoeken naar een betaalbare woning. Soms is één tegenslag al genoeg: scheiding, ziekte, jobverlies ... De bodem onder iemands bestaan blijkt dan flinterdun.

We spreken over wonen vaak in termen van markt, prijs en rendement. Over stenen die in waarde stijgen. Maar een (t)huis is méér dan vastgoed of zelfs een beleggingsproduct. Een thuis is waar een kind veilig kan slapen, waar verdriet een stoel krijgt en geluk de tafel dekt. Waar je de deur achter je dichttrekt en de wereld even buiten laat. Zonder die veilige plek wordt het bijzonder moeilijk om een leven op te bouwen.

Niet toevallig erkent onze Grondwet het recht op menswaardig wonen als onderdeel van het recht op een menswaardig leven: iedereen moet toegang hebben tot een kwaliteitsvolle, betaalbare woning met voldoende woonzekerheid. Toch zijn er mensen die moeten kiezen: huur betalen of eten.

Misschien ligt daar de kern van solidariteit. Niet in medelijden, maar in het besef dat we afhankelijk zijn van structuren die ons beschermen wanneer het leven anders loopt dan gepland. Daarom blijven we in ons CAW geloven dat een dak boven het hoofd geen gunst is, maar een fundament. Niet omdat een woning alle problemen oplost, maar omdat bijna geen enkel probleem opgelost raakt zonder een stabiele thuis. Dat zien we elke dag in onze woonbegeleiding, in de opvang, in de gesprekken met mensen die dreigen hun woning te verliezen en in de verhalen van wie opnieuw een toekomst wil opbouwen.

Uiteindelijk is de vraag dus niet alleen hoeveel woningen we bouwen. Maar hoeveel menselijkheid we erin willen onderbrengen.

Noël Callebaut

Stafmedewerker

fondsenwerving en communicatie
noelcallebaut@cawoostvlaanderen.be

09 432 00 60

Jouw gift maakt écht een verschil!

Voor jongeren die het moeilijk hebben.
Voor volwassenen die er niet alleen voor willen staan.

Met jouw steun aan CAW Oost-Vlaanderen geef je kansen en perspectief!

En je kiest zelf waar je een verschil wil maken

Bij onze Younited-teams draait voetbal om méér dan winnen. In Beveren, Lokeren en Denderleeuw vinden mensen die geconfronteerd worden met uitdagingen zoals armoede, mentale kwetsbaarheid of sociale uitsluiting opnieuw aansluiting, vertrouwen en perspectief.

Voor kinderen die verblijven in opvangcentra en vluchthuizen kan een veilig moment van rust en herkenning een wereld van verschil maken. Daarom werkten we aan een bijzonder boek vol verhalen, creatieve opdrachten en activiteiten op maat van diverse leeftijden.

Dit jaar willen we meer scholieren bereiken met een bijzonder en speels initiatief: de JAC-photobooth! Met deze photobooth maken jongeren op een leuke, laagdrempelige manier kennis met onze jongerenwerking en ontdekken ze wat we voor hen kunnen betekenen.

Elke euro helpt om ervoor te zorgen dat niemand er alleen voor staat.

Ontdek méér projecten binnen Oost-Vlaanderen en help mee

